

UZASADNIENIE

do wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XVI Wydział Gospodarczy z dnia 15 czerwca 2012 r.

Pozwem z dnia 20 kwietnia 2011 r. (data stempla pocztowego) powód (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. (zwaną dalej: (...) S.A.) wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) spółka jawna z siedzibą w C. (zwaną dalej: (...) sp. j.) kwoty 152 377,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 21 105,10 zł od dnia 2 marca 2011 r. do dnia zapłaty (faktura (...)),
- od kwoty 28 609,00 zł od dnia 2 marca 2011 r. do dnia zapłaty (faktura (...)),
- od kwoty 21 106,00 zł od dnia 18 marca 2011 r. do dnia zapłaty (faktura (...)),
- od kwoty 44 835,00 zł od dnia 17 lutego 2011 r. do dnia zapłaty (faktura (...)),
- od kwoty 36 722,00 zł od dnia 21 marca 2011 r. do dnia zapłaty (faktura (...)).

Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego, w tym opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa według norm przepisanych. W przypadku zaś wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty powód wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1,5-krotności stawki minimalnej za czynności radców prawnych w postępowaniu cywilnym. W uzasadnieniu strona powodowa podniosła, że pozwany (...) sp.j. pozostawał

w stałych relacjach gospodarczych z (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (zwaną dalej: (...) sp. z o.o.). W dniu 1 czerwca 2010 r. powód zawarł umowę faktoringu krajowego nr (...)z (...) sp. z o.o. Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 1 czerwca 2010 r. powód nabył wierzytelność (...) sp. z o.o. w stosunku do pozwanego. W dniu 3 września 2010 r. pozwany (...) sp.j. potwierdził przyjęcie zawiadomienia o zawarciu umowy faktoringu krajowego. W umowie faktoringu zaznaczono, że wierzytelności powinny być wykazane określonymi dokumentami zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Pozwany odebrał towar wyszczególniony w treści faktur oraz zaakceptował wystawione rachunki. Ponadto powód wskazał, że pozwany miał świadomość, kiedy świadczenia stają się wymagalne. Strona powodowa podniosła, że nabycie przez nią wierzytelności nie powoduje przejścia jakichkolwiek zobowiązań (...) sp. z o.o. wynikających z tytułu umowy zawartej z (...) sp.j. W uzasadnieniu pozwu podniesiono nadto, że pozwany nie wykonał swego zobowiązania, gdyż nie uiszczył należnej ceny za odebrany towar, zaś nigdy nie kwestionował faktur, które dotyczyły dochodzonego w niniejszym postępowaniu roszczenia i dlatego w ocenie powoda żądanie jego jest zasadne (pozew – k. 2-8).

W dniu 17 maja 2011 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XVI Wydział Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym pod sygn. akt XVI GNc 423/11, w którym to zasądził dochodzoną pozwem kwotę wraz ze stosownymi ustawowymi odsetkami, a także zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5 521,75 zł tytułem zwrotu czwartej części kosztów procesu, w tym kwotę 3 600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym – k. 49).

Sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty skutecznie złożył pozwany, wnosząc jednocześnie o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego, a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, że bezspornym w sprawie jest fakt, iż pozwany pozostawał z (...) sp. z o.o. w stałych stosunkach gospodarczych. W dniu 9 listopada 2010 r. pozwany zawarł z (...) sp. z o.o. umowę sprzedaży na próbę, która regulowała ich wzajemne stosunki handlowe. W wykonaniu tej umowy (...) sp. z o.o. dokonała na rzecz pozwanego sprzedaży towarów (części samochodowych) potwierdzonej wystawionymi przez siebie pięcioma fakturami VAT wymienionymi przez powoda w pozwie. Z umowy

zawartej w dniu 9 listopada 2010 r. wynikało jednoznacznie, że pozwany nabył towary wskazane w/w fakturami pod warunkiem rozwiązującym (sprawdzenia popytu na nie wśród swoich kontrahentów). Umowa ta przewidywała uprawnienie pozwanego do odstąpienia od zwartej umowy w terminie 180 dni od daty nabycia towarów. Pozwany złożył w pierwszej dekadzie lutego 2011 r. sprzedającemu (...) sp. z o.o. oświadczenie o odstąpieniu od umowy i odesłał w dniu 23 lutego 2011 r. towary wyszczególnione na fakturach VAT, zapłaty których dochodzi powód w niniejszym postępowaniu. Strona pozwana podniosła także, iż umowa faktoringu nie pozbawia prawa do skutecznego zgłaszania zarzutów związanych z umową sprzedaży. Zaprzeczył także, iż nie kwestionował faktur wystawionych przez (...) sp. z o.o. (sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 63-66).

W odpowiedzi na sprzeciw do nakazu zapłaty powód (...) S.A. podtrzymał twierdzenia i wnioski zawarte w pozwie. Wniósł o oddalenie wniosków dowodowych zgłoszonych w sprzeciwie, tj. dopuszczenie dowodu z zeznań D. S. oraz R. P., albowiem dotyczyłyby one treści dokumentów. Strona powodowa dołączyła do pisma procesowego także trzy nowe faktury VAT oraz nowy harmonogram spłat. Powód zaznaczył, że twierdzenia pozwanego o odstąpieniu od umowy nie są wiarygodne. Ponadto fakt wielokrotnego zamawiania przez pozwanego tych samych części dowodzi, iż istniał na nie popyt. W ocenie powoda powyższe oznacza, iż pomiędzy pozwanym, a (...) sp. z o.o. doszło co najwyżej do rozwiązania umowy na podstawie porozumienia stron, a nie odstąpienia od niej przez pozwanego. Rozwiązanie zaś umowy na podstawie porozumienia stron nie ma wpływu na wierzytelność powoda (pismo procesowe z dnia 19 października 2011 r. – k. 95-106).

W toku postępowania przed Sądem zarówno strona powodowa, jak i strona pozwana podtrzymały dotychczas prezentowane stanowiska w sprawie (pismo procesowe k. 112-119, protokoły rozpraw: k. 147-148, 166-169).

Na podstawie całości materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Współpraca pomiędzy (...) sp.j. z siedzibą w C.a (...) sp. z o.o. trwała od 2002 r.

(dowód: zeznania D. S. – k. 168).

(...) sp.j. z siedzibą w C. nabywał kilkakrotnie części samochodowe od sprzedającego (...) sp. z o.o. Z tego tytułu sprzedający wystawił w szczególności następujące faktury VAT:

1. faktura VAT nr (...) wystawiona w dniu 21 czerwca 2010 r. na kwotę 49 239,00 zł, płatna w terminie 115 dni od daty wystawienia, tj. do dnia 14 października 2010 r.

(dowód: faktura VAT nr (...) – k. 108),

2. faktura VAT nr (...) wystawiona w dniu 29 września 2010 r. na kwotę 1 159,00 zł, płatna w terminie 90 dni od daty wystawienia, tj. do dnia 29 grudnia 2010 r.

(dowód: faktura VAT nr (...) – k. 107),

3. faktura VAT nr (...) wystawiona w dniu 19 października 2010 r. na kwotę 43 480,80 zł, płatna w terminie 90 dni od daty wystawienia, tj. do dnia 17 stycznia 2011 r.

(dowód: faktura VAT nr (...) – k. 109)

W dniu 1 czerwca 2010 r. pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W. jako faktorem a (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. jako klientem została zawarta umowa faktoringu krajowego bez przejęcia ryzyka nr (...). Faktor nabył wierzytelności przysługujące (...) sp. z o.o. w stosunku do podmiotów wskazanych przez (...) sp. z o.o. w Zgłoszeniu Odbiorecy, którego wzór stanowił załącznik nr 1 do Regulaminu oraz zaakceptowanych przez Faktora (§ 2 ust. 1 umowy). Strony ustaliły, że istnienie każdej wierzytelności będącej przedmiotem tej umowy będzie potwierdzone następującymi dokumentami

dostarczonymi Faktorowi przez (...) sp. z o.o.: oryginalną kopią faktury VAT, podpisaną przez wystawcę faktury oraz odbiorcę

z adnotacją Towar i fakturę otrzymałem bez zastrzeżeń lub oryginalną kopią faktury VAT podpisaną przez wystawcę faktury wraz z oryginalną kopią dowodu odbioru towaru podpisanego przez odbiorcę (§ 8 ust. 2 umowy). Integralną część umowy stanowił Regulamin świadczenia usług faktoringowych przez (...) S.A., z którym zapoznał się R. P..

(dowód: umowa faktoringu krajowego nr (...)z dnia 1 czerwca 2010 r. – k. 19-22, Regulamin świadczenia usług faktoringowych przez (...) S.A.z siedzibą w W.– k. 25-35, odpis KRS (...)S.A. z siedzibą w W.– k. 11-17)

W dniu 1 czerwca 2010 r. pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W. a (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. została zawarta umowa cesji wierzytelności w celu zabezpieczenia wierzytelności faktora w stosunku do (...) sp. z o.o. z tytułu zwartej umowy faktoringu krajowego nr (...) oraz umowy pożyczki nr (...).

(dowód: umowa cesji wierzytelności z dnia 1 czerwca 2010 r. – k. 23-24)

W dniu 8 września 2010 r. D. S.reprezentujący (...) sp.j. z siedzibą w C.osobiście potwierdził otrzymanie zawiadomienia o dokonaniu przelewu wierzytelności przysługujących dotychczas (...) sp. z o.o.na rzecz (...) S.A.z siedzibą w W..

(dowód: zawiadomienie – pismo z dnia 3 września 2010 r. – k. 36-37)

W dniu 9 listopada 2010 r. pomiędzy sprzedającym (...) sp. z o.o.z siedzibą w W., a kupującym (...) sp.j. z siedzibą w C.została zawarta umowa sprzedaży na próbę pomiędzy. Przedmiotem tej umowy było określenie warunków sprzedaży i realizacji dostaw na rzecz kupującego części samochodowych będących w ofercie sprzedającego, których zakupem w celu dalszej odsprzedaży zainteresowany był kupujący (§ 1 ust. 1 umowy). W związku z faktem, że kupujący nabywa towar celem ich dalszej odsprzedaży strony ustaliły, iż kupujący nabywa towary pod warunkiem rozwiązującym, tj. celem sprawdzenia popytu na nie (§ 3 ust. 1). W razie stwierdzenia przez kupującego, iż nabyte towary nie nadają się do celu w jakim zostały przezeń nabyte (brak jest na nie popytu na lokalnym rynku, na którym działa kupujący) jest on uprawniony do złożenia sprzedającemu oświadczenia o skorzystaniu z prawa do odstąpienia od umowy sprzedaży poszczególnych partii nabytych towarów. Oświadczenie to może zostać złożone telefonicznie, faksem bądź za pomocą poczty elektronicznej (§3 ust. 2 umowy). Okres próby, w którym kupujący może złożyć sprzedającemu oświadczenie o odstąpieniu od umowy, został określony przez strony na 180 dni. Okres ten jest liczony osobno dla każdej partii nabytych towarów od daty ich wydania wskazanej w fakturze VAT, dokumencie WZ lub liście przewozowym (§ 3 ust. 3 umowy). Strony postanowiły ponadto, iż w razie złożenia przez kupującego w/w oświadczenia jest on zobowiązany do bezzwłocznego zwrotnego przeniesienia własności nabytych towarów na rzecz sprzedającego, który jest natomiast zobowiązany w terminie 7 dni od dnia złożenia przez kupującego oświadczenia do sporządzenia korekt wystawionych faktur VAT zgodnie z obowiązującymi przepisami o podatku od towarów i usług (§ 3 ust. 4 umowy). Zawarcie umowy sprzedaży na próbę było podyktowane tym, że (...) sp. z o.o.wprowadzał na rynek nowy produkt, który był atrakcyjny cenowo, niemniej którego jakość nie została dotychczas zweryfikowana.

(dowód: umowa z dnia 9 listopada 2010 r. – k. 72-75, przesłuchanie reprezentanta pozwanego D. S. – k. 168).

Z tytułu zawartej w dniu 9 listopada 2010 r. umowy sprzedaży na próbę (...) sp. z o.o.z siedzibą w W.wystawił następujące faktury VAT obejmujące sprzedaż części samochodach kupującemu (...) sp.j. z siedzibą w C.:

1. faktura VAT nr (...) wystawiona w dniu 1 grudnia 2010 r. na kwotę 21 106,00 zł płatna w terminie 90 dni od daty wystawienia, tj. do dnia 1 marca 2011 r. na której znajdowała się adnotacja o przeniesieniu wierzytelności na (...) S.A.

(dowód: faktura VAT nr (...) – k. 45)

2. faktura VAT nr (...) wystawiona w dniu 1 grudnia 2010 r. na kwotę 28 609,00 zł płatna w terminie 90 dni od daty wystawienia, tj. do dnia 1 marca 2011 r. na której znajdowała się adnotacja o przeniesieniu wierzytelności na (...) S.A.

(dowód: faktura VAT nr (...) – k. 44)

3. faktura VAT nr (...) wystawiona w dniu 17 grudnia 2010 r. na kwotę 21 106,00 zł płatna w terminie 90 dni od daty wystawienia, tj. do dnia 17 marca 2011 r. na której znajdowała się adnotacja o przeniesieniu wierzytelności na (...) S.A.

(dowód: faktura VAT nr (...) – k. 47)

4. faktura VAT nr (...) wystawiona w dniu 18 grudnia 2010 r. na kwotę 44 835,00 zł płatna w terminie 60 dni od daty wystawienia, tj. do dnia 16 lutego 2011 r. na której znajdowała się adnotacja o przeniesieniu wierzytelności na (...) S.A.

(dowód: faktura VAT nr (...) – k. 42)

5. faktura VAT nr (...) wystawiona w dniu 20 grudnia 2010 r. na kwotę 36 722,00 zł płatna w terminie 90 dni od daty wystawienia, tj. do dnia 20 marca 2011 r. na której znajdowała się adnotacja o przeniesieniu wierzytelności na (...) S.A.

(dowód: faktura VAT nr (...) – k. 41)

Klienci (...) sp.j. (głównie warsztaty samochodowe i duże hurtownie) zauważyli wady zakupionych części samochodowych podczas ich montażu. Dotyczyło to części które zostały zakupione przez (...) sp.j. w oparciu o umowę sprzedaży na próbę z dnia 09 listopada 2010 r. Wady groziły uszkodzeniem silnika samochodowego poprzez doprowadzenie do jego zatarcia. W takiej sytuacji kontrahenci zaopatrujący się w (...) sp.j. nie byli zainteresowani zakupem takich części samochodowych. Wobec powyższego D. S.zwrócił się do (...) sp. z o.o.z prośbą o dostarczenie części wolnych od wad. Ostatecznie okazało się, że nie ma możliwości dokonania takiej wymiany.

(dowód: zeznania świadka R. P. – k. 167, przesłuchanie reprezentanta pozwanego - D. S. – k. 168).

W tej sytuacji kupujący (...) sp.j. z siedzibą w C.skorzystał z przysługującego mu prawa odstąpienia od zawartej umowy sprzedaży na próbę i zwrócił (...) sp. z o.o.z siedzibą w W.zakupione przez siebie części samochodowe na podstawie umowy zawartej w dniu 9 listopada 2010 r. W dniu 23 lutego 2011 r. pocztą kurierską odesłano cały zamówiony towar

(dowód: zeznania świadka R. P. – k.-167, zeznania D. S. – k. 168, list przewozowy – k. 76).

Wobec niepowodzenia próby i odstąpienia przez kupującego od umowy sprzedaży na próbę sprzedający (...) sp. o.o. wystawił następujące faktury VAT korygujące:

1. fakturę VAT korygującą nr (...) wystawioną w dniu 19 marca 2011 r. dotyczącą kwoty 21 106,00 zł z faktury VAT nr (...) – jako podstawę korekty wskazano zwrot wadliwej partii towaru

(dowód: faktura VAT korygująca (...) – k. 77, zeznania świadka R. P. – k.-167),

2. fakturę VAT korygującą nr (...) wystawioną w dniu 19 marca 2011 r. dotyczącą kwoty 28 609,00 zł z faktury VAT nr (...) – jako podstawę korekty wskazano zwrot wadliwej partii towaru

(dowód: faktura VAT korygująca (...) – k. 78, zeznania świadka R. P. – k.-167),

3. fakturę VAT korygującą nr (...) wystawioną w dniu 19 marca 2011 r. dotyczącą kwoty 21 106,00 zł z faktury VAT nr (...) – jako podstawę korekty wskazano zwrot wadliwej partii towaru

(dowód: faktura VAT korygująca (...) – k. 79, zeznania świadka R. P. – k.-167),

4. fakturę VAT korygującą nr (...) wystawioną w dniu 19 marca 2011 r. dotyczącą kwoty 44 835,00 zł z faktury VAT nr (...) – jako podstawę korekty wskazano zwrot wadliwej partii towaru

(dowód: faktura VAT korygująca (...) – k. 80, zeznania świadka R. P. – k.-167),

5. fakturę VAT korygującą nr (...) wystawioną w dniu 19 marca 2011 r. dotyczącą kwoty 36 722,00 zł z faktury VAT nr (...) – jako podstawę korekty wskazano zwrot wadliwej partii towaru

(dowód: faktura VAT korygująca (...) – k. 81, zeznania świadka R. P. – k.-167).

(...) S.A. pismem z dnia 30 marca 2011 r. wystosował ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty skierowane do (...) sp.j. z siedzibą w C.. Wezwanie to obejmowało wierzytelności wynikające z faktur VAT: (...), (...), (...), (...) oraz (...) na łączną kwotę 152 377,10 zł. Wskazane faktury zostały także wymienione w wykazach wierzytelności stanowiących załącznik nr 2 do Regulaminu świadczenia usług faktoringowych przez (...) S.A.– umowa faktoringu nr (...), a opatrzonych następującymi datami: 2 grudnia 2010 r., 20 grudnia 2010 r. oraz 22 grudnia 2010 r.

(dowód: pismo z dnia 30 marca 2011 r. wraz z dowodem nadania – k. 38-39, wykaz wierzytelności z dnia 22 grudnia 2010 r. – k. 40, wykaz wierzytelności z dnia 2 grudnia 2010 r. – k. 43, wykaz wierzytelności z dnia 20 czerwca 2010 r. – k. 46)

Pismem z dnia 28 kwietnia 2011 r. (...) sp.j. poinformował (...) S.A. z siedzibą w W., iż nie może on spełnić żądania zawartego w przedsądowym wezwaniu do zapłaty, albowiem towary zakupione w (...) sp. z o.o. zostały zwrócone sprzedającemu, który w związku z tym wystawił faktury korygujące.

(dowód: pismo z dnia 28 kwietnia 2011 r. wraz z dowodem nadania – k. 83-84)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo, jako niezasadne, podlegało oddaleniu.

Strona powodowa swoje roszczenie opierała na umowie sprzedaży na próbę zawartej między (...) sp. z o.o., a (...) sp. z o.o., przy czym swoją legitymację materialną i procesową w niniejszej sprawie wywodziła z zawartej z (...) sp. z o.o. umowy faktoringu oraz umowy przelewu wierzytelności. Na podstawie umowy faktoringu i umowy cesji wierzytelności z dnia 1 czerwca 2010 r. powód twierdził, iż nabył wierzytelność (...) sp. z o.o. w stosunku do pozwanego (...) sp. z o.o. z siedzibą w C.. Problematyka zmiany wierzyciela została uregulowana przez ustawodawcę w przepisach art. 509 i nast. k.c. Przepis art. 509 § 1 kc stanowi, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Jest to zatem przykład sukcesji syngularnej o translatywnym charakterze. Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, czyli prawo podmiotowe przysługujące wierzycielowi do żądania od dłużnika, aby spełnił świadczenie. Podstawowym warunkiem jest to, aby wierzytelność istniała, a cedent miał prawną możliwość nią rozporządzać (K. Zagrobelny (w:) E. Gniewek (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, Warszawa 2006, s. 874-875). Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie osoba uprawnionego do żądania świadczenia. Jak słusznie wskazuje się w doktrynie, skutkiem zbycia wierzytelności z zobowiązania wzajemnego (bez przejęcia długu) jest między innymi powstanie wielostronnego stosunku zobowiązaniowego. W związku z tym w stosunku zobowiązaniowym, obok dotychczasowych stron, powstaje podmiot trzeci (nabywca), który też ma pozycję strony. Stosunek zobowiązaniowy nie ulega w takiej sytuacji podziałowi na dwa odrębne stosunki. Zbywca przestaje być wierzycielem w tym zobowiązaniu, a uprawnienie do żądania spełnienia świadczenia przechodzi na nabywcę wierzytelności. Druga strona zobowiązania wzajemnego zachowuje wszelkie przysługujące jej dotąd uprawnienia wierzyciela. Pozostaje też nadal dłużnikiem z tego zobowiązania, z tym że świadczenie powinna spełnić nabywcy (J. Mojak, Przelew wierzytelności w polskim prawie cywilnym, Lublin 1990, s. 93). Poza zmianą osób stosunek zobowiązaniowy pozostaje nadal tym samym stosunkiem, jaki istniał poprzednio. Nie ulegają więc zmianie właściwości zobowiązania, jego przywilej czy braki. Dłużnikowi służą na ogół przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, jakie miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (art. 513 § 1 k.c.). Mogą to być zarzuty związane ze źródłem powstania zobowiązania, jak i wynikłe ze zdarzeń późniejszych (W. Czachórski, Zobowiązania. Zarys wykładu, Warszawa 2004, s. 369).

Przed dokonaniem szczegółowej analizy stanu faktycznego ustalonego w niniejszej sprawie należy przywołać również przepisy art. 510 § 1 i 2 kc, a zgodnie z którym umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Jeżeli zawarcie umowy przelewu następuje w wykonaniu zobowiązania wynikającego z uprzednio zawartej umowy zobowiązującej do przeniesienia wierzytelności, z zapisu zwykłego, z bezpodstawnego wzbogacenia lub z innego zdarzenia, ważność umowy przelewu zależy od istnienia tego zobowiązania. Z zasady swobody umów wynika, że poza wskazanymi wyżej umowami nazwanymi, umowami zobowiązującymi w rozumieniu art. 510 k.c. mogą być także umowy nienazwane, jeżeli tylko strony tych umów wykreują zobowiązanie do przeniesienia wierzytelności. W szczególności będzie to umowa faktoringu lub umowa przelewu na zabezpieczenie (K. Zagrobelny (w:) E. Gniewek, Komentarz, 2006, s. 882). W niniejszej sprawie strony zawarły umowę faktoringu krajowego, a następnie umowę cesji wierzytelności.

W toku postępowania przed Sądem pozwany podniósł, iż roszczenie dochodzone przez pozwanego jest nieuzasadnione, albowiem wierzytelność nie istnieje, gdyż w pierwszej dekadzie lutego 2011 r. pozwany odstąpił od zawartej z (...) sp. z o.o. umowy sprzedaży na próbę, gdyż próba nie powiodła się. Powód jednak zakwestionował skuteczne odstąpienie pozwanego od umowy sprzedaży wiążącej go z (...) sp. z o.o. podnosząc, iż twierdzenia pozwanego w tym zakresie nie są wiarygodne. Ewentualnie w ocenie powoda można przyjąć, iż pozwany wraz z (...) sp. z o.o. rozwiązali na mocy porozumienia stron wiążącą ich umowę, niemniej w takiej sytuacji porozumienie to, zdaniem powoda, nie jest wobec niego wiążące. Tym samym kwestią sporną między stronami było to, czy pozwany odstąpił skutecznie od umów sprzedaży na próbę towarów objętych fakturami VAT załączonymi do pozwu. Przechodząc do merytorycznego rozważania zarzutów podnoszonych przez strony należy zdaniem Sądu przyjąć, iż pozwany w rzeczywistości skutecznie odstąpił od umowy sprzedaży wiążącej go z (...) sp. z o.o. w oparciu o faktury VAT objęte pozwem. Należy bowiem zaznaczyć, iż pozwany zawarł z (...) sp. z o.o. w dniu 9 listopada 2010 r. umowę sprzedaży na próbę części samochodowych, która następnie była realizowana na podstawie jednostkowych zamówień. Celem zawarcia tej umowy było sprawdzenie, czy potencjalni nabywcy (kontrahenci pozwanego) będą zainteresowani nabywaniem tego rodzaju produktów. Zawarcie tak skonstruowanej umowy sprzedaży było w ocenie Sądu dopuszczalnym. Zgodnie bowiem z treścią art. 592 k.c. sprzedaż na próbę albo z zastrzeżeniem zbadania rzeczy przez kupującego poczytuje się w razie wątpliwości za zawartą pod warunkiem zawieszającym, że kupujący uzna przedmiot sprzedaży za dobry. W braku oznaczenia w umowie terminu próby lub zbadania rzeczy sprzedawca może wyznaczyć kupującemu odpowiedni termin. Jeżeli kupujący rzecz odebrał i nie złożył oświadczenia przed upływem umówionego przez strony lub wyznaczonego przez sprzedawcę terminu, uważa się, że uznał przedmiot sprzedaży za dobry. W niniejszej sprawie strony umowy sprzedaży na próbę ustaliły, że kupujący nabywa towar celem jego dalszej odsprzedaży pod warunkiem rozwiązującym, tj. celem sprawdzenia popytu na nie (§ 3 ust. 1 umowy). Postanowiono, iż w razie stwierdzenia przez kupującego, iż nabyte towary nie nadają się do celu w jakim zostały przezeń nabyte (brak jest na nie popytu na lokalnym rynku, na którym działa kupujący) jest on uprawniony do złożenia sprzedającemu oświadczenia o skorzystaniu z prawa do odstąpienia od umowy sprzedaży poszczególnych partii nabytych towarów. Oświadczenie to mogło zostać złożone telefonicznie, faksem bądź za pomocą poczty elektronicznej. Strony ustaliły, że okres próby, w którym kupujący może złożyć sprzedającemu oświadczenie wynosi 180 dni. Okres ten jest liczony osobno dla każdej partii nabytych towarów od daty ich wydania wskazanej w fakturze VAT, dokumencie WZ lub liście przewozowym (§ 3 ust. 3 umowy). W razie złożenia przez kupującego oświadczenia o odstąpieniu od umowy był on zobowiązany do bezzwłocznego zwrotnego przeniesienia własności nabytych towarów na rzecz sprzedającego, który był zobowiązany w terminie 7 dni od dnia złożenia przez kupującego oświadczenia do sporządzenia korekt wystawionych faktur VAT zgodnie z obowiązującymi przepisami o podatku od towarów i usług. Tak skonstruowana umowa sprzedaży na próbę była w pełni dopuszczalna. Aczkolwiek art. 592 § 1 kc konstruuje umowę sprzedaży na próbę jako umowę pod warunkiem zawieszającym to jednak przepis ten stanowi jedynie regułę interpretacyjną „w razie wątpliwości”. W doktrynie podnosi się, iż art. 592 § 1 kc pozwala również na inne sposoby osiągnięcia celu gospodarczego sprzedaży na próbę, w szczególności zaś poprzez dodanie do umowy warunku rozwiązującego, czy umownego prawa odstąpienia przez kupującego (tak: Cz. Żuławska, w: Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania, Tom 2, pod red. G. Bieńka, Warszawa 2007, s. 124). Jednocześnie w wyroku Sądu Apelacyjnego

w Gdańsku z dnia 05 czerwca 1991 r. I ACr 181/91, OSP 1992/2/40 przyjęto, iż wobec zmieniających się warunków gospodarczych i rozszerzenia katalogu umownych stosunków obligacyjnych należy uznać - na tle uregulowania zawartego w art. 592 kc - za uprawnione dopuszczenie analogii pomiędzy sprzedażą na próbę, pod warunkiem uznania przedmiotu za dobry, a sprzedażą na próbę w celu sprawdzenia popytu. Ponadto prawo odstąpienia od umowy przez pozwanego zostało zastrzeżone skutecznie. Zgodnie z art. 395§ 1 kc można zastrzec, że jednej albo obu stronom przysługiwać będzie w ciągu oznaczonego terminu prawo odstąpienia od umowy. W celu ograniczenia negatywnych konsekwencji art. 395 § 1 kc wymaga, by w zastrzeżeniu o umownym prawie odstąpienia podany był termin, w ciągu którego uprawniony może odstąpić od umowy. Niedopełnienie tego wymagania powoduje nieważność zastrzeżenia umownego. Zastrzeżone w przedmiotowej sprawie prawo odstąpienia spełnia powyższe wymagania. Określa ono bowiem termin w ciągu którego prawo to może być wykonane.

W ocenie Sądu w przedmiotowym przypadku spełnił się warunek rozwiązujący umowę sprzedaży na próbę przedmiotów za które powód domaga się zapłaty, a wobec tego żądanie jego jest niezasadne. W świetle bowiem przeprowadzonego postępowania dowodowego za udowodnione należało uznać złożenie przez pozwanego oświadczenia o odstąpieniu od umowy sprzedaży na próbę urządzeń, których dotyczyło żądanie pozwu. Zarówno bowiem świadek R. P.(k. 167), jak i reprezentujący stronę pozwaną D. S.(k. 168) zgodnie zeznali, że z uwagi na wady techniczne części samochodowych zakupionych na podstawie zawartej umowy sprzedaży na próbę, warsztaty samochodowe i hurtownie części motoryzacyjnych nie były zainteresowane odkupieniem od (...) sp.j. tych części. Świadek R. P.przekonująco zeznał, iż przyczyną wadliwości części była niska ich jakość – części te pochodziły z C.. Jednocześnie zarówno z zeznań świadka R. P., jak i przesłuchania reprezentanta pozwanego wynika, że strony czyniły starania o wymianę tych części na niewadliwe. Skoro jednak nie było to możliwe, pozwany z uwagi na brak popytu na części sprzedane mu na próbę przez (...) sp. z o.o.od umowy sprzedaży odstąpił. Wbrew twierdzeniom powoda faktu istnienia popytu na części dostarczone pozwanemu przez (...) sp. z o.o.nie sposób wyprowadzić z ilości realizowanych zamówień. Zarówno bowiem z zeznań świadka R. P., jak i przesłuchania pozwanego wynika, że strony miały zamiar długotrwałej współpracy przy sprzedaży części pochodzących z C., które były znacznie tańsze od ich oryginalnych odpowiedników. Z tego też zapewne względu wynika duża liczba zamówień dokonanych przez pozwanego u (...) sp. z o.o.Niemniej jak się okazało części te były wadliwe i ostatecznie popytu na nie było. Fakt zaś odstąpienia przez pozwanego od umowy w wyniku realizacji zastrzeżonego przez strony umownego prawa odstąpienia wynika zarówno z zeznań świadka R. P., jak i przesłuchania reprezentanta pozwanego. W ocenie Sądu zeznania te i przesłuchanie pozwanego są wiarygodne. Przed wszystkim należy bowiem zaznaczyć, iż brak jest jakiegokolwiek okoliczności, która mogłaby skłonić zwłaszcza świadka R. P.do złożenia nieprawdziwych zeznań, albowiem brak zapłaty przez pozwanego wiąże się z odpowiedzialnością (...) sp. z o.o.wobec powoda. Świadek zresztą wskazał, iż zawarł już z powodem porozumienie na mocy którego zobowiązał się do zapłaty należności dochodzonej aktualnie od pozwanego. Ponadto odstąpienie przez pozwanego od umowy z (...) sp. z o.o.potwierdzają również fakty wynikające z dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy, a z których to dokumentów Sąd dopuścił dowód. Przed wszystkim należy odwołać do wystawionych przez (...) sp. z o.o.na rzecz pozwanego faktur korygujących, które skorygowały faktury będące podstawą żądania pozwu do zera (k. 77-81). Brak jest jakiegokolwiek innego wytłumaczenia wystawienia przez (...) sp. z o.o.owych faktur korygujących. Jednocześnie w świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego za udowodnione należy uznać fakt odesłania przez pozwanego do (...) sp. z o.o.części zamiennych objętych fakturami VAT załączonymi do pozwu. Aczkolwiek ma rację powód, iż z wydruku elektronicznego załączonego do sprzeciwu nie wynika jednoznacznie czego dotyczyła przesyłka dokonana w dniu 23 lutego 2011 r., niemniej zarówno świadek R. P., jak i reprezentant pozwanego zgodnie zeznali, iż urządzenia zakupione na próbę zostały odesłane. W ocenie Sądu odesłanie zakupionych przez pozwanego części, a następnie wystawienie przez powoda faktury korygujących, zwłaszcza w kontekście zeznań złożonych w niniejszej sprawie pozwala uznać za udowodniony fakt złożenia przez pozwanego oświadczenia o odstąpieniu od umowy sprzedaży na próbę. Bez znaczenia w tym kontekście jest „nowy harmonogram spłat” załączony przez powoda do odpowiedzi na sprzeciw. Przed wszystkim należy skazać, iż dowód ten w ocenie Sądu nie jest wiarygodny. Harmonogram ten stanowił bowiem jedynie kopię dokumentu prywatnego w rozumieniu art. 245 kpc. Dokumenty prywatne nie korzystają zaś z domniemań zawartych w treści art. 244 kpc (domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nich zawartych), jak ma to miejsce w przypadku dokumentów urzędowych, a jedynie – poza domniemaniem

autentyczności – korzystają z domniemania wyłączającego potrzebę dowodu, że osoba, która dokument podpisała, złożyła zawarte w nim oświadczenie (tak postanowienie Sąd Najwyższego z dnia 15 kwietnia 1982 roku, III CRN 65/82). Materialna moc dowodowa dokumentu prywatnego zależy od jego treści merytorycznej, o czym rozstrzyga Sąd zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 233; też K. Knoppek: Glosa do wyroku SN z 25 września 1985 roku, IV PR 200/85, PiP 1988, nr 5). W ocenie Sądu brak było podstaw do przypisania kopii harmonogramu mocy dowodowej. Przede wszystkim należy bowiem zaznaczyć, iż pozwany zarówno w sprzeciwie, jak i w toku przesłuchania jednoznacznie zeznał, iż harmonogramu tego nie podpisywał. Zarządzeniem zaś z dnia 8 marca 2012 r. na podstawie art. 129 § 1 kpc Sąd zobowiązał pełnomocnika powoda do przedstawienia najpóźniej na rozprawie w dniu 16 marca 2012 r. oryginału harmonogramu załączonego do odpowiedzi na sprzeciw pod rygorem pominięcia dowodu z tego dokumentu (k. 142). Na rozprawie w dniu 16 marca 2012 r. pełnomocnik powoda oświadczył, iż powód nie dysponuje oryginałem dokumentu. Tym samym Sąd czyniąc ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie odmówił wiarygodności dokumentowi znajdującemu się na karcie 110 akt sprawy, albowiem jest to jedynie nieczytelna kopia, która nie stanowi pełnowartościowego środka dowodowego. Wskazać w tym miejscu jeszcze należy, że przesłuchany w charakterze świadka R. P. zeznał, że przypomina sobie, że był tego rodzaju harmonogram, ale nie pamięta z jakiej daty on pochodzi, ponieważ takich dokumentów było dużo (k. 167). D. S. przesłuchany w charakterze strony nie przypominał sobie takiego harmonogramu. Kwestionował swój podpis, a także zwrócił uwagę na błędny nagłówek, który powinien zawierać nazwę firmy, a nie jego imię i nazwisko (k. 169). Brak więc było w ocenie Sądu podstaw do pozytywnej oceny wiarygodności kopii dokumentu prywatnego przedłożonego przez strony. Jednocześnie nawet istnienie takiego harmonogramu nie wyklucza złożenia przez pozwanego oświadczenia o odstąpieniu od umowy sprzedaży na próbę. Bezspornym jest bowiem, iż wierzytelność objęta żądaniem pozwu istniała w obrocie, niemniej jako wierzytelność warunkowa. Należy jeszcze zaznaczyć, iż pozwany i (...) sp. z o.o. pierwotnie czynili starania o wymianę części na niewadliwe, a dopiero w wyniku niemożliwości wymiany pozwany skorzystał z prawa odstąpienia. Nie można więc wykluczyć, iż odstąpienie to miało miejsce już po dacie sporządzenia przedmiotowego harmonogramu. W harmonogramie przedłożonym przez powoda nie ma daty jego sporządzenia, a jedynie data 29 marca 2011 r., która miałaby być jedynie datą nadania faksu zawierającego harmonogram. Niemniej nie wiadomo przez kogo, dla kogo i w jakim celu harmonogram ten został ostatecznie przesłany i także z tego względu nie mógł być on podstawą ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Twierdzenia powoda, iż w dniu 29 marca 2011 r. harmonogram ten został przesłany powodowi nie znajdują jakiegokolwiek potwierdzenia w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Braku oświadczenia pozwanego o odstąpieniu od umowy nie można również w ocenie Sadu wyprowadzić z faktu wystawienia faktur korygujących dopiero w dniu 19 marca 2011 r. oraz ich odbioru przez pozwanego w dniu 22 kwietnia 2011 r. Okoliczność ta być może wynikała z chęci zbadania przez strony możliwości wymiany uszkodzonych części na które nie było popytu. Niemniej nawet gdyby przyjąć, iż pozwany oświadczenie o odstąpieniu od umowy złożył dopiero w dniu 19 marca 2011 r., czy nawet 22 kwietnia 2011 r., to i tak zostało ono złożone w terminie wynikającym z § 3 ust. 3 umowy sprzedaży na próbę, zgodnie z którym okres próby, w którym kupujący może złożyć sprzedającemu oświadczenie o odstąpieniu od umowy, został określony przez strony na 180 dni. Okres ten jest liczony osobno dla każdej partii nabytych towarów od daty ich wydania wskazanej w fakturze VAT, dokumencie WZ lub liście przewozowym. Na fakturach VAT załączonych do pozwu jako datę sprzedaży wskazano dwukrotnie 01 grudnia 2010 r. oraz 17 grudnia 2010 r., 18 grudnia 2010 r. 20 grudnia 2010 r., a wobec tego 180 dniowy okres próby i złożenia oświadczenia o odstąpieniu upłynął dla najwcześniejszej partii towaru z dniem 30 maja 2011 r., natomiast już pismem z dnia 28 kwietnia 2011 r. przedstawiciel pozwanego poinformował powoda, że faktury objęte żądaniem pozwu nie zostaną zapłacone, albowiem zostały one skorygowane (k. 83). Z powyższych względów należy przyjąć, iż pozwany skutecznie odstąpił od umowy sprzedaży, wobec niepowodzenia okresu próby. Błędne są w związku z tym twierdzenia powoda, iż umowa wiążąca pozwanego z (...) sp. z o.o. została rozwiązana na mocy porozumienia tych podmiotów, które nie jest wobec tego wiążące. Z drugiej zaś strony odstąpienie przez pozwanego od umowy wiążącej go z (...) sp. z o.o. jest skuteczne również wobec powoda. Jak już bowiem zaznaczono na wstępie, cesja wierzytelności nie zmienia jej charakteru i treści. Skoro na powoda została przeniesiona wierzytelność warunkowa i w dodatku obwarowana prawem odstąpienia, to skorzystanie z tego prawa jest wiążące dla cesjonariusza. Paragraf 2 ust. 4 Regulaminu świadczenia usług faktoringowych przez powoda stanowi wprawdzie, że nabycie przez niego wierzytelności nie powoduje przejścia jakichkolwiek zobowiązań (...) sp. z o.o. wynikających z tytułu umowy zawartej z pozwanym. Zapis ten nie pozbawia jednak możliwości korzystania przez pozwanego z zarzutów, które przysługiwałyby

mu względem (...) sp. z o.o. Oświadczenia o nieskuteczności wobec powoda odstąpienia pozwanego od umowy z (...) sp. z o.o. nie sposób również wyprowadzić z przywoływanego przez powoda art. 512 zd. 2 kc. Celem bowiem powyższego przepisu jest wyłączenie możliwości rozporządzenia przelaną wierzytelności na mocy czynności prawnej dokonywanej pomiędzy dłużnikiem, a cedentem. W wyniku przelewu cedent traci przymiot wierzyciela i nie może rozporządzać wierzytelnością, która był przedmiotem umowy przelewu ani w inny sposób wpływać na jej istnienie i zakres. W drodze wyjątku takie działania cedenta mogą przynieść skutek względem cesjonariusza jedynie w zakresie w którym art. 512 k.c. chroni dobrą wiarę dłużnika (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2008 r., V CSK 95/08, niepubl.). W przedmiotowym zaś przypadku nie doszło do rozporządzenia wierzytelnością objętą pozwem, ale do skorzystania przez pozwanego z przysługującego mu umownego prawa odstąpienia, co nie podpada pod dyspozycję normy art. 512 zd. 2 kc. Na kwestię tą zwrócił zresztą uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 03 października 2007 r., IV CSK 160/07, OSNC 2008/12/141, w którym trafnie wskazano, iż nie ulega wątpliwości objęcie zakresem zarzutów przysługujących dłużnikowi na podstawie art. 513 § 1 kc również okoliczności, których podniesienie przez dłużnika w stosunku do cesjonariusza zakłada uprzednie wykonanie określonego prawa kształtującego, np. uprawnienia do uchylenia się od skutków oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu lub uprawnienia do odstąpienia od umowy. Sąd Najwyższy zasadnie jednocześnie podkreślił, iż oświadczenie woli o odstąpieniu powinno być złożone cedentowi, tak jak to zresztą miało miejsce w niniejszej sprawie.

Skoro pozwany odstąpił od umowy z (...) sp. z o.o., to umowę uważa się za niezawartą (art. 395 § 2 zd. 1 k.c.). Następuje więc zniesienie skutków prawnych z mocą wsteczną. W tej sytuacji, zgodnie z art. 395 § 2 zd. 2 k.c. to, co strony już świadczyły, ulega zwrotowi w stanie niezmienionym, chyba że zmiana była konieczna w granicach zwykłego zarządu. Skoro więc pozwany odstąpił od umowy sprzedaży na próbę, to umowę tę poczytuje się za niezawartą, a wobec tego wierzytelność objęta żądaniem pozwu nie istnieje i powództwo w niniejszej sprawie zasługiwało na oddalenie. Inaczej mówiąc ziścił się warunek rozwiązujący umowę sprzedaży na próbę, a w konsekwencji powodowi nie przysługuje wobec pozwanego wierzytelność objęta żądaniem pozwu w niniejszej sprawie i powództwo na podstawie art. 395 § 2 kc w zw. z art. 592 § 1 kc zasługuje na oddalenie.

Na marginesie jeszcze należy zaznaczyć, iż odstąpienie pozwanego od umowy wiążącej go z (...) sp. z o.o. znajduje również uzasadnienie w art. 560 § 1 kc zgodnie z którym jeżeli rzecz sprzedana ma wady, kupujący może od umowy odstąpić albo żądać obniżenia ceny. Jednakże kupujący nie może od umowy odstąpić, jeżeli sprzedawca niezwłocznie wymieni rzecz wadliwą na rzecz wolną od wad albo niezwłocznie wady usunie. Ograniczenie to nie ma zastosowania, jeżeli rzecz była już wymieniona przez sprzedawcę lub naprawiana, chyba że wady są nieistotne. Postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie wykazało bowiem ponad wszelką wątpliwość, iż przyczyną braku popytu na części zakupione przez pozwanego, celem dalszej odsprzedaży, była ich wadliwość. Przedstawiciel pozwanego w toku przesłuchania w charakterze strony wskazał, iż kanały będące w uszczelkach były w nieodpowiednich miejscach i zamontowanie ich wiązałoby się z zatarciem silnika. Tłoki silnika optycznie zaś wyglądały tak jak powinny, numer katalogowy się zgadzał, ale gniazda pierścieni tłokowych były zbyt wąskie, decydowały setne części milimetra co dla ludzkiego oka jest niemożliwe do uchwycenia (k. 168). Sprzedający - (...) sp. z o.o. chciał początkowo towar wymienić, niemniej ostatecznie okazało się to niemożliwym (zeznania świadka R. P.k. 167). Skoro więc towar za który zapłaty dochodzi powód w niniejszej sprawie był wadliwy, to pozwanemu przysługiwało zgodnie z art. 560 § 1 kc prawo odstąpienia od umowy. Oświadczenie więc pozwanego o odstąpieniu od umowy znajduje również potwierdzenie w tym przepisie. Oświadczenie pozwanego zostało jednocześnie złożone w terminie wynikającym z art. 576 § 1 kc i także z tego względu brak jest podstaw do kwestionowania jego skuteczności.

Reasumując stwierdzić należy, że w niniejszej sprawie pozwany (...) sp.j. skutecznie odstąpił od umowy sprzedaży na próbę. Oznacza to, że umowa sprzedaży na próbę nie została zawarta, gdyż skuteczne odstąpienie od umowy wywołuje skutek z mocą wsteczną. Oświadczenie o odstąpieniu zostało złożone w terminie przewidzianym w umowie zawartej między pozwanym a (...) sp. z o.o. Pozwany zwrócił towar, który otrzymał od (...) sp. z o.o., czego dowodem jest załączony do akt sprawy list przewozowy. Z drugiej strony (...) sp. z o.o. wystawił faktury VAT korygujące, co oznacza, że uznał odstąpienie od umowy za skuteczne. W ocenie Sądu odstąpienie to, z wyżej wskazanych względów, było

skuteczne, a wobec tego wierzytelność objęta pozwem nie istnieje i powództwo należało oddalić, o czym orzeczono w punkcie pierwszym wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Koszty celowej obrony poniesione przez pozwanego opiewają na łączną kwotę 3 617,00 zł, na co składa się 3 600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz kwota 17 zł uiszczona przez pozwanego tytułem opłaty skarbowej za udzielone pełnomocnictwo. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego pozwanego Sąd ustalił na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.). Do kosztów celowego dochodzenia praw i celowej obrony zalicza się również opłatę skarbową w kwocie 17,00 zł uiszczoną od dokumentu pełnomocnictwa, co zostało potwierdzone przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 marca 2003 r., III CZP 2/03, OSNC 2003/12/161. Jednocześnie nie zasługiwał na uwzględnienie wniosek powoda o nieobciążanie go kosztami procesu na podstawie art. 102 kc. W niniejszej sprawie brak jest bowiem podstaw do przyjęcia, że zachowanie pozwanego było niesumienne lub oczywiście niewłaściwe. Aczkolwiek w rzeczywistości brak jest okoliczności wskazujących na niezwłoczne poinformowanie powoda o nieistnieniu wierzytelności objętej pozwem, niemniej należy zaznaczyć, iż mimo takiego stanowiska wyrażonego w piśmie z dnia 28 kwietnia 2011 r., a następnie w sprzecznie od nakazu zapłaty powód w dalszym ciągu popierał powództwo w niniejszej sprawie. Nie sposób więc uznać, iż jakiegokolwiek koszty procesu powstały w wyniku niewłaściwego zachowania pozwanego.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji wyroku.

SSR (del.) Tomasz Szczurowski

(...)